

ΚΟΥΤΟΣ

κουτός, -ή, -ό, επίθ. [<μτγν. κοττός (= πετεινός)]. **1.** που έχει μειωμένη αντίληψη ή κριτική ικανότητα, ο ανόητος, ο αφελής, ο ευκολόπιστος: «είναι τόσο κουτός, που μπορεί να τον ξεγελάσει κι ένα μικρό παιδί». (Λαϊκό τραγούδι: έλα, φως μου, να κλεφτούμε μια και σ' αγαπώ· άσ' τον κόσμο να φωνάζει, άσ' τον τον **κουτό**). **2.** που δεν έχει καμιά αξία, κανένα περιεχόμενο: «τι κουτή συζήτηση είναι αυτή που κάνετε!». **3.** προσφώνηση συμπάθειας σε οικείο ή αγαπημένο μας πρόσωπο. (Λαϊκό τραγούδι: για ένα πείσμα σου **κουτό** θα φύγω, θα ξενιτευτώ). Επίρρ. **κουτά**. Υποκορ. **κουτούτσικος, -η κ. -ια, -ο** (βλ. λ.).

- *βρε κουτό!* έκφραση συμπάθειας σε άτομο που δεν αντιλαμβάνεται πως ενδιαφερόμαστε, πως ενεργούμε προς το συμφέρον του: «σ' αγαπώ, βρε κουτό, κι αν φωνάζω το κάνω για το καλό σου». (Λαϊκό τραγούδι: **βρε κουτό**, βρε κουτό, βρε κουτό, εγώ θέλω να σε δω ευτυχισμένο, βρε κουτό, βρε κουτό, βρε κουτό, εγώ θέλω το δικό σου το καλό).

- *είναι κουτό να...*, δεν έχει κανένα νόημα να..., είναι χαζομάρα να...: «είναι κουτό να κρατάς αυτή την επιχείρηση απ' τη στιγμή που πάει απ' το στραβό στο χειρότερο».

- *κάνω τον κουτό*, προσποιούμαι πως δεν ξέρω, πως δεν καταλαβαίνω κάτι: «μια ώρα του ζητώ να μου πει πού βρίσκεται ο τάδε κι αυτός κάνει τον κουτό».

- *μη γίνεσαι κουτός!* μην είσαι ευκολόπιστος, μη φέρεσαι με αφέλεια, ανόητα: «μη γίνεσαι κουτός και πιστεύεις τον καθένα! || χαιρέτησέ τον, μη γίνεσαι κουτός, γιατί αύριο μεθαύριο θα γίνει ο διευθυντής σου!».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας